

„Gospa so že vprašali po vas“, začne Urban.

„Tako jih grem pozdravit“, odvrne vitez.

Bil je lep človek: visoke, bolj tanke rasti, bele kože, vljudnega vedenja in otožnega lica. Pod nosom ga je obrastel prvi mah in izpod svetlih obrvij je gledalo dvoje velikih očij tje v širni svet. Dolgi lasje so silili izpod čelade, z zlatom obrobljene, in lahek srebrn oklep se je lesketal v solnčnih žarkih.

Gospa Katarina je sedela pri orehovi mizi na altani, od koder je zrla tje doli na samostanski vrt. Bila je črno oblečena, in obraz je kazal mnogo gubastih potez.

„In vendar! Saj sem te gledala, ko si se poslovil od gospoda župnika, toda tako počasi je stopal tvoj šarec proti studencu.“

„Počasi, mamica moja, počasi. Naglica ni dobra.“

„Res je, sin moj! Spomnil si me ljubega Friderika. Toda zakaj pa od studenca dalje vedno podkuriš svojega šarca? To je vedno še bilo, kolikokrat sem te opazovala tu doli. Od doma počasi in k domu počasi, ljubi moj Jakop, to je star pregovor.“

„Ne morem drugače, mamica moja. To tako pride. V konstelaciji¹⁾ se vedno dogaja tudi kaj posebnega.“

„Sedi, Jakop, da mi poveš rajši kaj o današnji procesiji kakor o konstelacijah.“

„Lepa je bila, mamica, prelepa. Najlepši pa je bil župnik cerkljanski. Tako ne pri- stoji nikomur cerkveni ornat, kakor njemu — tudi patrijarhu oglejskemu ne.“

„To se mi je zdelo. Ali pa si tudi kaj iskreno molil, Jakop?“

¹⁾ Sestava ali vrsta zvezd.

In mati ga je pogledala v oči.

„Seveda sem, mamica, kakor se kristi- janu spodobi. In še nekaj, ljuba mamica! Bil sem pri Tabru. Škoda, da ne poznate njegovih otrok. Kakor dva angelčka sta. Nebeške gla- sove imata.“

„Res bi ju rada videla. Slišala sem že o njiju.“

„Taber ima celo vrsto psov in mali Ma- tijče jih šola. Smehú bi vam napravil, ako bi ga videli. Saj pride kmalu jedenkrat v grad ter mi pripelje psička, ki sem si ga izbral.“

„In deklica pride tudi?“

„Ako želite, naročimo. Kaj, ko bi vzeli ta dva otroka v grad? Mati je bolna in težko bode dočakala druge pomladi po besedah župnikovih.“

„Le počasi, sin moj, le počasi, naglica ni dobra“, zavrne ga mati, poboža po licih in se mu ljubko nasmehlja.

„Pojdi in odloži viteško obleko!“

„Z Bogom, mamica!“

In Jakop izgine v svojo sobo. Komaj je odložil čelado in oklep, že stopi k mizi, na kateri je ležalo polno raznih kovin in več starih listin. Sede na leseni stol z dragocenim naslonjačem, potegne iz nedrij zamazano ko- ževino in začne brati.

Kolikokrat je že bral to pismo! In še je bere!

„Bog in Mati Božja! Ali neki kaj vé Cucelj o tem? Taber mi utegne razrešiti to uganjko. O moj Oče nebeški!“

In zakril si je obraz z rokami in jokal kakor otrok, ki so mu zakopali mater.

(Dalje.)

Ob smrti.

Sam po svetu hodim
Vedno manj pogumen,
Ali nerazumljen,
Ali nerazumen.

Nékoč zlato solnce
Za gorami zájde,
Ko zarana vzide,
Mrtvega me najde . . .

In ljudje krog mene
Bodo glasne priče,
Da uméti hoče
Svet šele — mrličé.

Anton Medved.